

MANİSA'DA KAÇ TANE YALANCILAR KAHVESİ VAR?

Başlığı okuyup da avcıların yaptıkları avları abartılı bir şekilde anlattıkları avcılar kahvesi aklınıza gelmesin. Bu başka bir yalancı kahvesi. Herkes, hepimiz bu kahvenin tabii müşterisiyiz. Ama bugün, ama yarın. Geçen yıl 20 Eylül günü babam, bu yıl 9 ocakta da annem bu kahvenin müşterisi oldular. Yalancılar kahvesi yine muğlâk kaldı. Bir şey anlamadınız. Ama hepimizin bildiği ve hepimizin çok iyi bildiği bu kahveyi bir anekdotla size tanıtmaya çalışacağım. Anadolu'nun ünlü manevi direkleri olan Mevlana ile Şemsi çok iyi tanırıyorsunuz. Mevlana Celalettin Rumi Şems'le tanışmazdan önce Medrese Hocasıdır. Yani bugünkü deyimle Üniversite hocasıdır. Ancak ünlü sofi Şems'le tanışmasından sonra tasavvufa meyleder. Hocalığı ve Konya'daki özel dostlarını ihmal eder. Gece gündüz Şems'le derinlikli tasavvufi sohbetlere zaman ayırır. Mevlana'nın Şems'le olan bu dostluğu ve Şems'e bu kadar zaman ayırması Konya'da kıskançlığa sebep olur. Ve Şems'e karşı bir hasımlık peyda olur. Herhalde başlarına gelecekleri tahmin ettiler ki sohbetleri esnasında Mevlana “Biz birbirimizi kaybedersek nerede bulacağız” diye sorması üzerine Şems “Beni kaybedersen Tebriz'de çok meşhur bir ‘**Yalancılar Kahvesi**’ vardır. Beni ararsan orada bulursun” der. Gel zaman, git zaman Konya'da Şems'e karşı büyük bir muhalefet oluşur. Şems ise Konya'da kalıp Mevlana'ya bir zarar gelmesine gönlü razı olmadığından bir gece aniden Konya'yı terk eder. Mevlana can ciğer dostunu kaybetmenin üzüntüsü içinde günlerce çok acı çeker. Nihayet ayrılığın hasretine dayanamaz. Sonunda bir gün o da Konya'yı terk ederek Tebriz'e yakın dostunu aramaya gider. Tebriz'e vardığında karşılaştığı herkese meşhur yalancılar kahvesini sorar. Ama sorduğu her Tebriz'li bıyık altından güler “ burada böyle bir kahve yok” diye. Ama Mevlana dostuna güvenmektedir. O yalan konuşmaz. Ve Mevlana Tebriz'de günlerce yalancılar kahvesini arar ama bir türlü bulamaz. Sonuçta dostuna olan güveninin sarsılmışlığı içinde Tebriz'den dönerken yol üzerinde ecdadının metfun olduğu mezarlığa uğrayıp bir Fatiha okumayı düşünür. Fatiha okumak için Mezarlığa girdiğinde bir de ne görsün Şems Mezarlıkta. İki dost gözyaşları içinde kucaklaşır. Neden sonra Mevlana “Sizi günlerce Tebriz'de yalancılar kahvesinde aradım. Ama kime sordumsa bana güldüler. Burada öyle bir kahve yok “ dediler. Şem ise dostunu dinledikten sonra “Var dostum var. En büyük yalancılar kahvesi burası. Eninde sonunda buraya gelince onlar da öğrenecekler. Görüyor musun? burada yatanların hepsi yalancı. Dünyada iken bunların bir kısmı malım var diye, bir kısmı ise, makamım, rütbem, sarayım, tahtım, tacım, şanı, şöretim var diye birbirlerine çalım satıyorlardı. Ama görüyorsun bunların hiçbir şeyi yokmuş. Fakiri de, zengini de aynı elbise ile geldiler. diye cevap verir.

Evet dostlarım, babamı 20 Eylül gecesi saat 03.00 hastanenin aciline götürdüm. Doktorlar ilk müdahaleyi yaptıktan sonra acilen yoğun bakıma aldılar. Ben her zaman ki gibi biraz oksijen aldıktan sonra (Nefes darlığı) tekrar eve götürmeyi beklerken saat 08.30 da öğrencim Doktor Bekir Kaynar “ Başınız sağ olsun Hocam kaybettik”deyince inanmadım. Sanki doktor öğrencim benimle şaka yapıyor sandım. Evet, şaka değildi. Dünyanın tek gerçeği ile yüz yüze idim. Evet babamı kaybettim. Morga beraber indik. Işıl ışıl gözleri yerinde idi ama benim göz yaşlarımı görmüyordu. Kulakları yerinde idi ama kız kardeşlerimin feryat figanını duymuyordu. Rahmetli babamı hoca efendi ile beraber yıkadık. Ben suyunu döktüm hoca efendi yıkadı. Yıkandıkça beyazlaştı. Sonra cepsiz dört beş metre kefen. Sonra kabir. Kabre kendi ellerimle yerleştirirken bir taraftan da empati yapıyorum. Ölüm denen hakikat, eşe dosta, konu komşuya gelecek de aileme gelmeyecek gibi geliyordu bana. Ama işte babama geldi. Er geç bana da gelecek aynı koşuşturma, aynı feryat figan benim için, çocuklarım ve aziz dostlarım sizler hepimiz ve herkes için (Allah geçinden versin iman selameti ile bu şerbeti tatmayı hepimize nasip etsin) cereyan edecekti. O anda yamyamlar da aklıma geldi. Yamyamlar bize anlatıldığı gibi her insanın etini yemezlermiş. Sadece anne babalarının etlerini yerlermiş.“Bizi doğuran, bizi yedirip, büyüten anne babamızı nasıl kara toprağa veririz, onları yeriz kendi vücudumuzda yaşatırız onlarla beraberiz yaşarız” inancıyla anne balarının etlerini yerlermiş. Acaba dedim ben yamyamlar kadar da mı babamı sevmiyorum diye aklıma geldi. Evet, seviyordum ama ben onu yüce dosta emanet ettim.

Kabre yerleştirdikten sonra göz açıp kapayıncaya kadar topraklarla kapatıldı. Sonra dini merasim. Ama Bu arada mahallemizin Erzurumlu Ersin hocanın duası beni çok etkiledi. “Dünyada yollar çoktur. Ama iki yol vardır ki biri feryat ile figan ile kabre gider, diğeri ise hakka gider. Biz birinci etabı Merhum ile tamamladık. Rabbim şu andan itibaren Mevtayı sana yolladık. Ne olur onu hata ve kusurlarıyla huzuruna kabul eyle. Rahman ve rahim sıfatınla ona merhamet eyle. Gafur sıfatınla günahlarını affeyle.” diye duasını noktaladı. Ailenin geride kalan büyüğü olarak vasiyeti üzerine babamı Dazkırı yalancılar kahvesine, annemi de Manisa Kırtık yalancılar kahvesinde istirahatgahına tevdi ettik. Çok sevdikleri evini, malını ve eşyasını ölümü ve dirimliği için biriktirdikleri üç beş altınını bana emanet ederdi. Evi de, eşyaları da, tarla tapuları da, altınları da hep arkada kaldı Hiç birini götüremediler. Çünkü elbiselerinin cebi yoktu ki nereye koyayım. Arkama baka baka yalancılar kahvesinden ayrılırken şunu anladım. Ölümünden başka her şey yalanmış. Hepimiz oturduğumuz kentin, köyün yalancı kahvelerinin tabii müşterisiyiz.

Evet, sevgili okurlarım yazımın başlığının cevabını sanırım kendiniz vermişsinizdir? Ama ben bu yazıyı yazarken Manisa'lı dostlarımdan bir kaçına sordum. Maalesef onlardan doğru cevap alamadım. Yazımın başlığının cevabını ben vermek zorunda kaldım. Manisa'da sayısız kahve var. Bu kahvelerden kimi yeni açılıyor, kimi kapanıyor. Ama Çatal yalancılar kahvesi ile Kırtık yalancılar kahvesi hiç kapanmıyor. Müşterisi de her geçen gün artıyor. Hepimiz de bu yalancılar kahvesinin tabii müşterileriyiz

Cenab-ı Hak başta anneme, babama ve hepimizin geçmişlerine rahmetiyle muamele etsin, mekânlarını cennet eylesin, bizlere de "İMAN" selameti versin. Gerisi...

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin " Manevi değerlerimize rağmen neden buradayız? Konulu konferansıyla İzmir Kapalı Kadınlar Ceza Evindeydi.